

a/a *217-*
S Z T A B G E N E R A L N Y S I Ł Z B R O J N Y C H Z S R R

G Ł Ó W N Y Z A R Z Ą D W Y W I A D O W C Z Y

235

P O U F N E

Egz. pojedynczy

Tłumaczenie

z języka rosyjskiego

POGLĄDY DOWÓDZTWA NATO NA ORGANIZACJĘ I PROWADZENIE
PIERWSZYCH OPERACJI NA EUROPEJSKIM TW W POCZĄTKOWYM
OKRESIE WOJNY ORAZ KIERUNKI ROZWOJU SIŁ ZBROJNYCH
GŁÓWNYCH PAŃSTW NATO NA NAJBLIŻSZE LATA

Moskwa - 1976

POGLĄDY DOWÓDZTWA NATO
NA ORGANIZACJĘ I PROWADZENIE PIERWSZYCH OPERACJI NA EUROPEJSKIM TW
W POCZĄTKOWYM OKRESIE WOJNY ORAZ KIERUNKI ROZWOJU SIŁ ZBROJNYCH
GŁÓWNYCH PAŃSTW NATO NA NAJBLIŻSZE LATA

Realizując przygotowania do wojny, kierownictwo wojskowo-polityczne NATO już w okresie pokojowym utworzyło w Europie takie zgrupowania sił zbrojnych, które, według jego obliczeń, w razie wybuchu wojny będą zdolne z powodzeniem prowadzić pierwsze operacje. Dowództwo NATO ciągle utrzymuje te zgrupowania w wysokim stopniu gotowości bojowej; opracowane są plany pierwszych operacji, które systematycznie sprawdza się w czasie rozlicznych ćwiczeń operacyjno-strategicznych połączonych sił zbrojnych NATO.

I. Poglądy dowództwa NATO na organizację i prowadzenie
działań wojennych na Europejskim TW

Strategia "elastycznego reagowania", która jest podstawową oficjalną strategią wojenną NATO, dzieli wojny pomiędzy państwami NATO a państwami wspólnoty socjalistycznej na dwa rodzaje: totalną wojnę jądrową i wojnę ograniczoną.

Totalna wojna jądrowa rozumiana jest w NATO jako wojna o zdecydowanych celach politycznych pomiędzy koalicjami państw kapitalistycznych i socjalistycznych. Głównym celem politycznym tego rodzaju wojny jest likwidacja wspólnoty socjalistycznej i przywrócenie kapitalizmu, jako niepodzielnie panującego ustroju społecznego.

219-
237

Cechy charakterystyczne totalnej wojny jądrowej będą następujące:

- zdecydowanie nie tylko co do celów politycznych ale i wojskowo-strategicznych;
- zastosowanie bez ograniczeń broni jądrowej i innych środków masowego rażenia;
- duża manewrowość i bezwzględny charakter wojny;
- duży zasięg działań.

Zdaniem kierownictwa wojskowo-politycznego NATO, totalna wojna jądrowa może zostać wywołana przez jedną ze stron świadomie lub w rezultacie przeliczenia się w ocenie zamiarów i działań drugiej strony w warunkach zaostrzania się sytuacji międzynarodowej lub też w trakcie wojny ograniczonej.

Uważa się, że w trakcie totalnej wojny jądrowej najprawdopodobniej wystąpi okres początkowy i następny.

Zasadniczą treścią okresu początkowego, trwającego do 30 dni, będzie atak jądrowy. W czasie ataku zostanie wykonane uprzedzające, zmasowane uderzenie jądrowe siłami strategicznymi oraz środkami jądrowymi o przeznaczeniu operacyjno-taktycznym, w celu zniszczenia potencjału wojskowego i ekonomicznego przeciwnika. Równocześnie rozwinięte na teatrach działań wojennych siły ogólnego przeznaczenia, będą prowadziły aktywne działania zaczepne w celu ostatecznego rozbicia zgrupowań przeciwnika i zajęcia jego terytorium.

Kolejny okres działań może wystąpić wtedy, gdy obie strony, bez względu na wielkie straty i zniszczenia, zachowają zdolność i będą zdecydowane kontynuować walkę. W tym okresie, o nie sprecyzowanym czasie trwania, dowództwo NATO będzie dążyło do odtworzenia zdolności bojowej pozostałych wojsk oraz do zorganizowania

240-
238

wania nowych zgrupowań w celu przeprowadzenia operacji, które pozwoliłyby pomyślnie zakończyć wojnę.

Wojna ograniczona. Cele polityczne paktu NATO w wojnie ograniczonej mogą być następujące: zmiana ustroju politycznego w jednym lub w wielu państwach, wywarcie nacisku na kraje socjalistyczne w celu uzyskania pewnych ustępstw politycznych, dążenie do utrzymania istniejącego reżimu i zdławienia sił postępowych w poszczególnych państwach kapitalistycznych, w tym również i neutralnych oraz szereg innych.

W zależności od celów politycznych, wojna ograniczona może zostać wywołana jednocześnie lub kolejno w różnych rejonach Europy; może być prowadzona z użyciem tylko konwencjonalnych środków rażenia lub z ograniczonym użyciem taktycznej broni jądrowej.

W wojnie ograniczonej będą przede wszystkim prowadzone działania zaczepne i obronne zgrupowań sił lądowych, powietrznych i morskich w warunkach stałego zagrożenia bronią jądrową oraz w warunkach jej ograniczonego użycia w celu rozbicia wojsk przeciwnika i zajęcia jego terytorium.

Zdaniem dowództwa NATO broń jądrowa w wojnie ograniczonej zostanie użyta dla zadania strat głównym zgrupowaniom sił zbrojnych przeciwnika w przypadku, gdyby cele wojny ograniczonej nie mogły być osiągnięte za pomocą broni konwencjonalnej, aby tym samym zmusić przeciwnika do zaniechania działań bojowych na warunkach dogodnych dla NATO. Broń jądrowa może być przy tym użyta tylko na poszczególnych kierunkach TDW, na jednym z TDW lub na całym teatrze wojny.

Uważa się, że początek wojny ograniczonej w Europie będzie poprzedzał w zasadzie okres napięcia w sytuacji politycznej,

221 ✓
239

trwający do dwóch - trzech tygodni i więcej. Jednak dopuszcza się możliwość niespodziewanego wybuchu wojny ograniczonej, szczególnie na skrzydłach strefy NATO.

W okresie wzrostu napięcia strony będą przestawiały swoje siły zbrojne ze stanu pokojowego w wojenny oraz będą zwiększały stan zgrupowań poprzez rozwijanie mobilizacyjne i przerzut wojsk ze Stanów Zjednoczonych i Kanady. Będą również kontynuowały rozwijanie operacyjne wojsk. Koncepcja "wysuniętej obrony", która jest częścią składową strategii wojennej NATO, przewiduje rozwinięcie pierwszego rzutu strategicznego bezpośrednio w pobliżu granic państw Układu Warszawskiego, co stworzy odpowiednie możliwości przeniesienia działań bojowych na terytorium państw socjalistycznych.

Według oceny dowództwa NATO, siły zbrojne paktu w aktualnych warunkach nie są w stanie prowadzić w Europie przez dłuższy czas wojny ograniczonej na dużą skalę. Doświadczenia z ćwiczeń operacyjno-strategiczných przeprowadzonych w ciągu ostatnich lat dowodzą, że wojna ograniczona trwała około 5 dni, po czym przeradzała się w totalną wojnę jądrową. Działania bojowe z użyciem wyłącznie broni konwencjonalnej trwały do 5 dni, a z ograniczonym użyciem taktycznej broni jądrowej 2-3 dni.

W odróżnieniu od NATO-wskiej strategii "elastycznego reagowania", strategia "realistycznego odstraszenia" Stanów Zjednoczonych uwzględnia cztery rodzaje wojen: strategiczną wojnę jądrową, wojnę jądrową na teatrze wojny, wojnę konwencjonalną na teatrze wojny /wojna z użyciem wyłącznie konwencjonalnych środków walki/ oraz wojnę konwencjonalną na teatrze działań wojennych lub w ograniczonym rejonie TDW.

222-
240

Za główny środek rozwiązania historycznego sporu pomiędzy socjalizmem a kapitalizmem kierownictwo wojskowo-polityczne Stanów Zjednoczonych uważa wojnę strategiczną. Dążąc jednak do zmniejszenia prawdopodobieństwa wciągnięcia kraju w totalną /strategiczną/ wojnę jądrową w warunkach równowagi sił strategicznych Stanów Zjednoczonych i Związku Radzieckiego, kierownictwo to - w odróżnieniu od dowództwa NATO - uważa za możliwe prowadzenie w Europie izolowanej na przestrzeni dłuższego okresu, wojny ograniczonej z użyciem przede wszystkim zarówno operacyjno-taktycznych środków jądrowych, jak i wyłącznie konwencjonalnych środków rażenia. W tym kierunku orientuje ono swych sojuszników z paktu, żądając od nich dalszego zwiększania wydatków na rozwój sił ogólnego przeznaczenia oraz na zbrojenia konwencjonalne.

Tak więc, pomiędzy poglądami przedstawicieli Stanów Zjednoczonych i dowództwa NATO na ewentualny charakter wojny w Europie /wg skali i środków/ istnieją zasadnicze różnice. Jeżeli Amerykanie dopuszczają prowadzenie izolowanej wojny jądrowej i wojny konwencjonalnej na europejskim TW, to w NATO, jak to potwierdzają ćwiczenia strategiczne paktu, rozpatrywany jest każdy rodzaj wojny jako stopień eskalacji konfliktu wojennego - od użycia konwencjonalnych środków rażenia, do nieograniczonego zastosowania strategicznej broni jądrowej. Główna sprzeczność, na obecnym etapie, pomiędzy Stanami Zjednoczonymi a ich zachodnio-europejskimi sojusznikami co do wojny polega na różnicy poglądów w kwestii użycia strategicznej broni jądrowej.

W podanej powyżej amerykańskiej klasyfikacji ewentualnych wojen w Europie, zachodnioeuropejskie państwa paktu dostrzegają dążenie Stanów Zjednoczonych do uniknięcia strategicznej konfrontacji jądrowej ze Związkiem Radzieckim w przypadku, jeśli wydarzenia w Europie nie będą zagrażać ich interesom.

238-
241

W związku z tym koalicyjna strategia wojenna coraz częściej orientowana jest nie na "elastyczne reagowanie" na działania przeciwnika, lecz na przygotowanie sił zbrojnych do aktywnych, w tym również i uprzedzających działań z rubieży wysuniętych. Zachodnioeuropejscy sojusznicy Stanów Zjednoczonych z NATO żądają skierowania koalicyjnej strategii wojennej w stronę zagwarantowanego użycia operacyjno-taktycznej broni jądrowej w interesach NATO w Europie. W szczególności żądają uwzględnienia "koncepcji użycia broni operacyjno-taktycznej w planowanych operacjach konwencjonalnych" i uproszczenia procedury podejmowania decyzji o jej użyciu.

Różnica zdań pomiędzy Stanami Zjednoczonymi a NATO nie przeszkadza jednak ani jednemu ani drugiemu w kontynuowaniu zwiększania potencjału wojskowego paktu, o czym świadczą materiały z ostatnich posiedzeń kierowniczych organów NATO.

Zgodnie z politycznymi celami zdobycia panowania nad światem, dążenia do kierowania koncepcjami strategicznymi paktu oraz planami prowadzenia wojny przeciwko państwom Układu Warszawskiego, dowództwo NATO rozwinęło w Europie potężne zgrupowanie sił zbrojnych, liczące ponad 3,2 mln żołnierzy.

W składzie tego zgrupowania znajdują się: 64 dywizje, ponad 380 wyrzutni operacyjno-taktycznych i taktycznych pocisków rakietowych, ponad 14 300 czołgów, do 17 000 dział artylerii polowej i moździerzy /w tym ponad 900 dział atomowych/, do 10 000 środków przeciwpancernych /w tym 3 700 wyrzutni przeciwpancernych pocisków kierowanych/ do 4 000 samolotów bojowych sił powietrznych i morskich /w tym ponad 1 200 nosicieli broni jądrowej/ ponad 1 800 wyrzutni przeciwlotniczych kierowanych pocisków rakietowych oraz ponad 850 okrętów bojowych podstawowych klas.

224
242

Siły zbrojne NATO w Europie są utrzymywane w stałej gotowości bojowej. W najwyższym stopniu gotowości utrzymywane są siły dyżurne.

W składzie sił dyżurnych znajduje się:

- 45 wyrzutni /25 %/ pocisków raketowych "Pershing" - w 5-60-minutowej gotowości do odpalenia;
- do 170 /17 %/ samolotów-nosicieli broni jądrowej lotnictwa taktycznego i ponad 100 /10 %/ samolotów z konwencjonalnym uzbrojeniem - w 15-minutowej gotowości do startu;
- 60 /10 %/ myśliwców przechwytyjących - w 5 i 15-minutowej gotowości do startu;
- 360 /23 %/ wyrzutni przeciwlotniczych kierowanych pocisków raketowych w 20- i 30-minutowej gotowości do odpalenia.

Z 64 dywizji sił lądowych - 51 to dywizje będące w stałej gotowości. Na alarmowe wyjście i rozwinięcie ich w rejonach operacyjnego przeznaczenia potrzeba średnio do dwóch dni. 13 dywizji, /3 francuskie, 3 greckie i 7 tureckich/ - to związki będące w pierwszym stopniu gotowości bojowej, a 7 dywizji, /3 greckie, 3 tureckie, i 1 holenderska/ - to związki będące w drugim stopniu gotowości bojowej.

Stałą gotowość bojową oddziałów i pododdziałów sił powietrznych zabezpiecza nie mniej niż 70 % samolotów w gotowości bojowej oraz personel latający - po 1,5 załogi na samolot. Wszystkie siły będące w gotowości bojowej, ale nie wchodzące w skład sił dyżurnych, mogą przejść w stan dyżuru w ciągu trzech godzin.

W siłach morskich NATO w pokojowych warunkach na każdym lotniskowcu znajdują się w 15-minutowej gotowości do startu 4 samoloty z bronią jądrową. Lotniskowce uderzeniowe są w stanie przygotować i zapewnić start wszystkim będącym w gotowości bojowej samolotom-nosicielom broni jądrowej w ciągu 2-2,5 godziny i pro-

225
243

wadzić działania bojowe z maksymalnym natężeniem do trzech i więcej dni. Oprócz tego, w rejonach przeznaczenia bojowego częściowo rozwinięto okręty podwodne, siły ZOP i minowo-trałowe sił morskich NATO.

W celu zapewnienia szybkiego i zorganizowanego przejścia sił zbrojnych NATO ze stanu pokojowego w wojenny został opracowany i wprowadzony system alarmowy, który reglamentuje wszystkie przedsięwzięcia związane z doprowadzeniem wojsk do pełnej gotowości bojowej.

W okresie zagrożenia zgrupowanie sił zbrojnych NATO w Europie może być wzmocnione drogą przerzutu wojsk ze Stanów Zjednoczonych i Kanady oraz rozwinięcia mobilizacyjnego w europejskich państwach NATO.

W ciągu 10 dni mogą być przerzucone do Europy trzy dywizje amerykańskie /1,4 DZ i 2 DPanc/ oraz ponad 400 samolotów sił powietrznych Stanów Zjednoczonych i Kanady, z czego ponad 300 to nosiciele broni jądrowej. W tym okresie w europejskich państwach NATO może być rozwinięte: 20 dywizji /1 duńska, 6 zachodnioniemieckich, 1 holenderska, 2 brytyjskie, 3 greckie, 7 tureckich i 22 eskadry sił powietrznych /około 400 samolotów/.

W tym czasie może być sformowana i rozwinięta flota uderzeniowa NATO na Oceanie Atlantyckim w składzie 3-4 amerykańskich lotniskowców wielozadaniowych i jednego brytyjskiego lotniskowca uderzeniowego /ponad 400 samolotów lotnictwa pokładowego, w tym ponad 190 nosicieli broni jądrowej/ i do 50 okrętów zabezpieczenia.

W rezultacie wzmocnienia, zgrupowanie sił zbrojnych NATO w Europie w M+10 będzie posiadać: 87 dywizji, około 5 200 samolotów bojowych sił powietrznych i morskich /w tym ponad 1 700 nosicieli broni jądrowej/ oraz ponad 900 okrętów podstawowych klas.

226-
244

2. Poglądy dowództwa NATO na organizację i prowadzenie pierwszych operacji na europejskich teatrach działań wojennych

Plany przeprowadzonych przez dowództwo NATO szeregu ćwiczeń w Europie przewidywały skupienie największego wysiłku na głównym, środkowoeuropejskim TDW w celu prowadzenia aktywnych działań bojowych ze sprecyzowanymi celami, przy trwałym utrzymywaniu północnego i południowego skrzydła paktu.

Stosownie do tego zamiaru są już rozwinięte odpowiednie zgrupowania.

Siły zbrojne NATO w Europie rozmieszczone są na trzech teatrach działań wojennych: północnoeuropejskim, środkowoeuropejskim i południowoeuropejskim.

Na środkowoeuropejskim TDW dowództwo NATO zamierza przeprowadzić w początkowym okresie wojny operację strategiczną w celu rozbicia pierwszego rzutu strategicznego sił zbrojnych państw Układu Warszawskiego, zajęcia terytorium Niemieckiej Republiki Demokratycznej i częściowo terytorium Czechosłowacji oraz stworzenia sprzyjających warunków do kolejnego rozwinięcia natarcia w głąb terytorium Polski i Czechosłowacji.

Do wykonania tych zadań w granicach teatru zostało rozwinięte najlepsze pod względem bojowym zgrupowanie sił zbrojnych paktu. Ze składu sił zbrojnych NATO w Europie ześrodkowano tu: 56 % stanu osobowego, 50 % dywizji, 89 % wyrzutni operacyjno-taktycznych i taktycznych pocisków raketowych, 72 % dział atomowych, 58 % czołgów, 72 % wyrzutni ppk, 58 % samolotów bojowych /w tym 72 % samolotów-nosicieli broni jądrowej/ oraz ponad 40 % okrętów klas podstawowych.

227
245

Zgrupowanie sił lądowych na TDW obejmuje Północną i Centralną Grupę Armii, w skład których wchodzi 22 dywizje, wojska lądowe Francji /9 dywizji/ oraz 3 DP Wielkiej Brytanii. W składzie bojowym sił powietrznych państw NATO na TDW stwierdzono ponad 2 100 samolotów bojowych, w tym ponad 800 nosicieli broni jądrowej.

W okresie zagrożenia zgrupowanie sił zbrojnych na TDW może być wzmocnione drogą przerzutu wojsk ze Stanów Zjednoczonych oraz rozwinięcia mobilizacyjnego w państwach paktu. Do M+10 na TDW planuje się przerzucić ze Stanów Zjednoczonych trzy dywizje /1,4 DZ, 2 DPanc/ i ponad 300 samolotów /w tym prawie wszystkie to nosiciele broni jądrowej/ oraz rozwinąć osiem dywizji /5 zachodnioniemieckich, 1 holenderska, 2 brytyjskie/ i 13 eskadr /ponad 230 samolotów/. W rezultacie wzmocnienia, zgrupowanie sił zbrojnych na TDW może liczyć 43 dywizje i ponad 2 600 samolotów bojowych, w tym ponad 1 100 nosicieli broni jądrowej.

Uważa się, że najbardziej sprzyjające warunki do przeprowadzenia strategicznej operacji zaczepnej mogą być stworzone podczas niespodziewanego, zmasowanego uderzenia jądrowego sił zbrojnych NATO na całą głębokość TDW i zniszczenia w trakcie natarcia jądrowego podstawowych zgrupowań sił lądowych i powietrznych państw Układu Warszawskiego.

Analiza ćwiczeń połączonych sił zbrojnych NATO pozwala ustalić następujące dane dotyczące rozmachu operacji.

Szerokość pasa operacji strategicznej dochodzi do 700 km i więcej, co odpowiada szerokości TDW, przy czym pas aktywnych działań zaczepnych zgrupowań uderzeniowych PGA i CGA wynosi ogółem 350-400 km.

Głębokość operacji strategicznej wynosi 600-800 km. Dla osiągnięcia jej celów i zgrywania działań wojskom stawia się zadania bliższe i końcowe. W poszczególnych przypadkach mogą być stawiane zadania pośrednie.

Treść zadań może być następująca:

- zadanie bliższe: zniszczenie podstawowego zgrupowania sił raketowo-jądrowych o przeznaczeniu operacyjno-taktycznym na TDW, zadanie strat wojskom pierwszego rzutu strategicznego, zajęcie ważniejszych obiektów na głębokości 350-400 km i stwó-
rzenie sprzyjających warunków do rozwinięcia kolejnej operacji;

- zadanie końcowe: ostateczne rozbitcie sił zbrojnych przeciwnika na TDW, zajęcie dogodnych rubieży i obiektów na jego głębokich tyłach i wyjście wojsk na głębokość 600-800 km.

Tempo natarcia może wynosić średnio 40-50 km, a czas trwania operacji - 14-18 dni.

Przejście wojsk do natarcia może nastąpić z marszu, z rejonów ześrodkowania lub z bezpośredniej styczności z przeciwnikiem po przeprowadzeniu operacji obronnej.

Z przeprowadzonych ćwiczeń wynika, że w celu prowadzenia działań bojowych Północna Grupa Armii rozwija się na rubieży od rzeki Łaba /w rejonie Lauenburg/ do ujścia rzeki Fulda /w rejonie Münden/, w pasie o szerokości do 250 km, mając w pierwszym rzucie wszystkie cztery korpusy armijne, w sumie 9-10 dywizji, oraz jedną-dwie dywizje w odwodzie /7 DPZmot RFN i 2 DPZmot Wielkiej Brytanii/.

Do M+10 w skład odwodu mogą być włączone jeszcze 4 dywizje rozwijane w trakcie mobilizacji /14, 15 DP RFN, 5 DP Holandii i 3 DP Wielkiej Brytanii, przenzucona z metropolii/.

229-
247

Główne uderzenie PGA wykonuje siłami 1 KA RFN i 1 KA Wielkiej Brytanii na kierunku Hannover-Stendal. Działania bojowe PGA wspiera 2 PTSP oraz część sił 4 PTSP.

Według jednego z wariantów, CGA rozwijała się na rubieży od ujścia rzeki Fulda do granicy RFN z Austrią, w pasie o szerokości około 460 km. Rozwinięcie operacyjne - w jednym rzucie: w pierwszym rzucie - 2,3 KA RFN i 5,7 KA Stanów Zjednoczonych /w sumie 9-10 dywizji/, w odwodzie - 1-2 dywizje /10 i 12 DPanc RFN/.

Do M+10 CGA może być wzmocniona sześcioma dywizjami /16, 17, 18 DP RFN po mobilizacji; 1, 4 DZ i 2 DPanc Stanów Zjednoczonych po przerzucie/.

Główne uderzenie CGA wykonuje siłami 3 KA RFN i 5 KA Stanów Zjednoczonych na kierunku Eisenach-Halle, obchodząc Berlin z południa, a pomocnicze uderzenie - siłami 7 KA Stanów Zjednoczonych oraz 2 KA RFN na kierunku Pilzno-Praga. Działania bojowe CGA wspiera 4 PTSP.

Cechą wyróżniającą operację strategiczną na TDW, rozpoczętą w warunkach wojny ograniczonej jest to, że postawione cele będą osiągane stopniowo, a nasilenie i skala działań bojowych będą stopniowo wzrastać.

Pomyślne jej przeprowadzenie, według oceny dowództwa NATO, jest możliwe tylko w warunkach nieograniczonego użycia operacyjno-taktycznej broni jądrowej. Operacja może się rozpocząć wykonaniem niespodziewanego, zmasowanego uderzenia jądrowego lub tylko przy użyciu konwencjonalnych środków rażenia z postępującą eskalacją stosowania broni jądrowej.

W trakcie ćwiczeń w ciągu ostatnich lat siły zbrojne NATO przechodziły do użycia taktycznej broni jądrowej przeważnie w 2-3

240-
248

dniu po rozpoczęciu wojny. Eskalacja użycia taktycznej broni jądrowej przebiegała następująco: wysadzenie fugasów jądrowych i zastosowanie pocisków jądrowych w systemie OPK, ograniczone użycie operacyjno-taktycznej broni jądrowej przez wojska lądowe na zgrupowania wojsk przeciwnika na polu walki oraz na inne obiekty w strefie działań bojowych, rozszerzone użycie taktycznej broni jądrowej przez wojska lądowe oraz lotnictwo taktyczne i pokładowe.

Południowoeuropejski TDW zajmuje w planach NATO drugie po środkowoeuropejskim TDW miejsce pod względem znaczenia i ważności.

Rozmieszczone na nim zgrupowanie sił zbrojnych liczy ponad 1,2 mln żołnierzy, co stanowi ponad 39 % stanu liczebnego sił zbrojnych paktu w Europie. Ma ono w swym składzie 31 dywizji /49 %/, 36 wyrzutni operacyjno-taktycznych i taktycznych pocisków raketowych /9 %/, ponad 5 200 czołgów /36 %/, ponad 10 tys. dział artylerii polowej i moździerzy /59 %/, w tym ponad 230 atomowych /26 %/, ponad 5 100 środków przeciwpancernych /52 %/ w tym ponad 860 wyrzutni ppk /23 %/, ponad 1 300 samolotów bojowych sił powietrznych i morskich /33 %/, w tym ponad 340 nosicieli broni jądrowej /28 %/ oraz do 330 okrętów bojowych podstawowych klas /38 %/.

Do M+10 zgrupowanie to może być wzmocnione - poprzez rozwinięcie mobilizacyjne w państwach na terenie TDW i przerzut z innych TDW - siłami 11 dywizji /1 włoska, 3 greckie, 7 tureckich/ i ponad 140 samolotów.

W początkowym okresie wojny siłom zbrojnym NATO na TDW powierza się głównie zadania w zakresie obrony terytorium i ważnych morskich rejonów Włoch, Grecji i Turcji, od utrzymania któ-

237-
249

rych będzie zależało pomyślne przeprowadzenie kolejnych operacji. W przypadku pomyślnych działań bojowych na środkowoeuropejskim TDW możliwe będzie przeprowadzenie operacji zaczepnej na kierunku bałkańskim siłami wojsk rozwiniętych w północnej Grecji i Tureckiej Tracji w celu rozbicia sił zbrojnych Bułgarii i zajęcia jej terytorium. W składzie tych zgrupowań znajdują się dwie armie polowe /1 grecka i 1 turecka/, w sumie 20 dywizji; do M+10 - 23 dywizje.

1 armia polowa Grecji /10 dywizji, a w M+10 - 12 dywizji/ we współdziałaniu z lotnictwem 28 ALT /do 260 samolotów bojowych, w tym 36 nosicieli broni jądrowej/ główne uderzenie może wykonać na kierunku Sierry-Sofia. Natomiast 1 armia polowa Turcji /10 dywizji, a w M+10 - 11 dywizji/ we współdziałaniu z 1 ALT /uwzględniając wzmocnienie około 300 samolotów bojowych - w tym 70 nosicieli broni jądrowej/ główne uderzenie może wykonać na kierunku Edirne-Końarowgrad, a pomocnicze - na kierunku Płowdiw.

Działania bojowe tych armii będą wspierane przez część uderzeniowych sił morskich NATO na TDW.

Ważnymi rejonami rozwinięcia sił zbrojnych paktu na TDW są również północno-wschodnie Włochy i Wschodnia Anatolia.

Obrona północno-wschodnich Włoch, to zadanie 3,4 i 5 włoskiego korpusu armijnego; siły te liczą w sumie cztery dywizje /w M+10 - 5 dywizji/ i sześć samodzielnych brygad. Działania bojowe tego zgrupowania będą wspierane przez lotnictwo 5 PTSP /około 370 samolotów bojowych, w tym 60 nosicieli broni jądrowej/ oraz przez część uderzeniowych sił morskich paktu.

Obronę Wschodniej Anatoli powierza się trzeciej armii polowej Turcji, liczącej w sumie /z uwzględnieniem sił rozwijanych/ 7 dywizji i 5 samodzielnych brygad. Działania bojowe tych wojsk będą wspierane przez lotnictwo 2 ALT /do 200 samolotów bojowych, w tym około 50 nosicieli broni jądrowej/.

252-
250

W składzie zgrupowania sił zbrojnych NATO na północno-europejskim TDW, które liczy ponad 150 tys. żołnierzy, znajduje się jedna dywizja /6 DPZmot RFN/, sześć samodzielnych brygad, 8 wyrzutni operacyjno-taktycznych i taktycznych pocisków rakietowych, około 700 czołgów, ponad 1 000 dział artylerii polowej i moździerzy /w tym 12 atomowych/, ponad 550 środków przeciwpancernych /w tym około 160 wyrzutni ppk/, 350 bojowych samolotów sił powietrznych i morskich oraz ponad 180 okrętów bojowych klas podstawowych.

Do M+10 zgrupowanie to może być zwiększone o dwie dywizje /13 DP RFN, Jutlandzka DPZmot Danii/, 17 samodzielnych brygad i 140 samolotów bojowych lotnictwa taktycznego /w tym 60 nosicieli broni jądrowej/ poprzez rozwinięcie mobilizacyjne rezerw Norwegii, Danii i RFN oraz przerzut wojsk z innych TDW.

Zadaniem sił zbrojnych NATO na północnoeuropejskim TDW jest przede wszystkim prowadzenie obrony.

Doświadczenia z ćwiczeń wykazują, że główny wysiłek przy organizacji obrony Norwegii skupiony jest na utrzymaniu rejonów Tromsø, Narwik, Budo i Oslo, gdzie znajdują się główne lotniska, porty, punkty dowodzenia i bazy, zaopatrywania wojsk. Utrzymanie tych rejonów sprzyja rozwinięciu i działaniu floty uderzeniowej NATO na północnym Atlantyku. Obronę Norwegii ma zapewnić 13 brygad norweskich, do 180 samolotów bojowych lotnictwa taktycznego /w tym do 50 nosicieli broni jądrowej/ oraz około 40 okrętów bojowych.

W strefie Cieśnin Duńskich, poprzez organizację silnej obrony Wysp duńskich przed desantem i aktywne działania sił morskich RFN, i Danii, przy wsparciu floty uderzeniowej NATO, zamierza się nie dopuścić do zajęcia przez przeciwnika strefy cieśnin

253-
251

i wyjścia jego floty z Bałtyku na Morze Północne oraz Ocean Atlantycki. Do wykonania tego zadania mogą być zaangażowane następujące siły: siedem brygad duńskich, około 270 samolotów bojowych lotnictwa taktycznego /w tym ponad 10 nosicieli broni jądrowej/, do 150 okrętów bojowych i około 90 samolotów lotnictwa bazowego.

Do obrony Szlezwiku-Holsztynu i Półwyspu Jutlandzkiego planuje się rozwinąć połączony korpus armijny /trzy dywizje i dwie brygady duńskie. Możliwy jest przerzut na półwysep jednej brygady brytyjskiej. W sprzyjającej sytuacji strategicznej na środkowoeuropejskim TDW, połączony korpus może wykonać uderzenie w kierunku Lubeka-Güstrow i we współdziałaniu z PGA prowadzić działania zaczepne na kierunku nadmorskim.

Siłami zbrojnymi NATO na europejskim TW dowodzi naczelny dowódca poprzez swój sztab i podporządkowanych mu dowódców sił zbrojnych na TDW.

Aby zapewnić dowodzenie wojskami w okresie zagrożenia i w czasie wojny, w dowództwach NATO na szczeblu dowodzenia: TDW - grupa armii - PTSP zostały utworzone i są utrzymywane w gotowości bojowej stacjonarne /podziemne/ i ruchome stanowiska dowodzenia.

Doświadczenia z ćwiczeń wykazują, że w okresie zagrożenia i w czasie wojny ograniczonej będą wykorzystywane stacjonarne stanowiska dowodzenia, a w trakcie totalnej wojny jądrowej - ruchome stanowiska dowodzenia.

Naczelny dowódca NATO w Europie nie posiada stacjonarnego stanowiska dowodzenia. Funkcję jego głównego SD spełnia ruchomy punkt dowodzenia rozmieszczony na specjalnych pojazdach, a zapasowego SD - powietrzny punkt dowodzenia.

247-
252

Aby zapewnić kierowanie podporządkowanymi związkami i oddziałami w czasie prowadzenia przez nie działań bojowych, w korpusach armijnych tworzy się główne i zapasowe stanowiska dowodzenia oraz tyłowe punkty dowodzenia.

Współdziałanie na szczeblu grupa armii - PTSP zapewniają połączone ośrodki wspólnych działań. Przy stanowiskach dowodzenia korpusów armijnych rozwijane są ośrodki bezpośredniego wsparcia lotniczego.

Aby umożliwić ciągle kierowanie wojskami w okresie pokoju i wojny, dowództwo NATO zorganizowało na europejskim TW rozwinięty system łączności, który składa się z wielu węzłów i ośrodków, połączonych różnymi liniami łączności: troposferycznymi, radiowymi, radioliniowymi, przewodowymi i satelitarnymi. Do tego celu mogą być wykorzystywane kanały cywilnych linii łączności.

Dowództwo NATO przywiązuje dużą wagę do problemu zabezpieczenia materiałowo-technicznego sił zbrojnych paktu. Uważa ono, że tyły sił zbrojnych NATO powinny wykonywać szereg zadań, a w tym zabezpieczyć prowadzenie operacji w warunkach totalnej wojny jądrowej i wojen ograniczonych oraz posiadać zdolność odtworzenia sił i środków po wykonaniu przez przeciwnika uderzeń jądrowych. Podstawy organizacji zabezpieczenia materiałowego sił zbrojnych paktu opracowane są w świetle wymagań, stawianych tyłom w warunkach totalnej wojny jądrowej.

Według oceny dowództwa NATO, państwa-sygnatariusze paktu oraz ich siły zbrojne w pierwszym miesiącu totalnej wojny jądrowej poniosą duże straty, w rezultacie których siły zbrojne paktu w Europie będą prawie całkowicie uzależnione od dostaw środków materiałowych ze Stanów Zjednoczonych i Kanady. Uważa się, że te mogą być dostarczone do portów europejskich nie wcześniej niż po 30 dniach od rozpoczęcia wojny.

235-
253

Dlatego też dowództwo NATO przy organizacji zabezpieczenia materiałowego wojsk zamierza zastosować zasadę etapowego wykorzystywania środków materiałowych, tzn. w początkowym okresie wojny zaopatrywać wojska w oparciu o lokalne zasoby państw europejskich, a następnie zorganizować zaopatrzenie materiałowe drogą dowozu ze Stanów Zjednoczonych i Kanady.

Aby zabezpieczyć działania bojowe sił zbrojnych NATO w pierwszym miesiącu wojny, na europejskim TDW utworzone zostały 30-dniowe zapasy środków materiałowych, a dla sił zbrojnych Stanów Zjednoczonych - 60-dniowe zapasy.

Zabezpieczenie materiałowo-techniczne sił zbrojnych paktu jest obecnie realizowane na bazie narodowej, tzn. że każde państwo odpowiada za zabezpieczenie przekazanych do NATO własnych wojsk. Jednak w warunkach nadzwyczajnych i w czasie wojny naczelny dowódca NATO w Europie oraz dowódcy TDW są uprawnieni do dysponowania zapasami narodowymi. Oznacza to, że mogą przekazywać nadwyżki środków materiałowych jednego państwa wojskom innego państwa, które odczuwają braki tych środków.

W związku z tym, dowództwo paktu, organizując zabezpieczenie materiałowo-techniczne, stara się realizować zasadę centralizacji. W tym celu w NATO przeprowadza się integrację tyłów, w trakcie której tworzy się ponadnarodowe organy zabezpieczenia tyłowego. Centralizacja sił i środków w skali TW i TDW osiągana jest poprzez tworzenie połączonych systemów według podstawowych zasad zabezpieczenia tyłowego.

Scentralizowane jest zaopatrywanie sił zbrojnych NATO w pociski jądrowe. Realizuje się je siłami i środkami specjalnych oddziałów i pododdziałów ze składu sił zbrojnych Stanów Zjednoczonych. Oddziały te i pododdziały posiadają w punktach składowania w Europie ponad 800 taktycznych pocisków jądrowych.

236-
254

Ważną rolę w zabezpieczeniu materiałowym sił zbrojnych NATO, głównie sił powietrznych i morskich, odgrywa również zasada wzajemnego zabezpieczania, która znalazła swój wyraz w porozumieniach dwu- i wielostronnych. Przykładowo, porozumienia te przewidują, że organa tyłowe każdego państwa paktu zabezpieczają i obsługują na zasadach wzajemnej korzyści okręty bojowe, samoloty oraz okręty pomocnicze innych państw NATO, w przypadku ich wpłynięcia /lądowania/ do jego baz i portów.

Zdaniem dowództwa NATO, wprowadzenie w życie wyżej wymienionych zasad stwarza przesłanki do pomyślnego wykonania zadań zabezpieczenia tyłowego sił zbrojnych w okresie pokoju oraz w czasie wojny.

3. Kierunki rozwoju sił zbrojnych głównych państw NATO w okresie najbliższych lat

W planach rozwoju sił zbrojnych państw NATO, tak jak i dotychczas, wiele uwagi poświęca się jakościowemu rozwojowi strategicznych sił zaczepnych w celu dalszego zwiększenia ich możliwości wykonania uderzenia obezwładniającego na Związek Radziecki. W związku z tym, w państwach paktu forsownie rozwija się siły ogólnego przeznaczenia.

W ciągu najbliższych lat /1977-1982/ dowództwo NATO zamierza zwiększać możliwości bojowe sił zbrojnych do prowadzenia działań bojowych w różnego rodzaju wojnach.

W planach rozwoju sił lądowych analizowane są dwa zasadnicze kierunki - organizacyjny i techniczny. Kierunek organizacyjny przewiduje:

- sformowanie nowych związków i oddziałów;

234-
255

- dalsze doskonalenie struktury sztabów i wojsk oraz zmianę stosunku pomiędzy ich komponentami na korzyść oddziałów bojowych, na przykład w wojskach lądowych Stanów Zjednoczonych z 53:47 do 55:45;

- zwiększenie manewrowości wojsk i operatywności w kierowaniu nimi, uzupełnienie stanu osobowego oraz uzbrojenia i sprzętu związków do stanu okresu wojennego;

- zwiększenie procentowego udziału w walce związków pancernych i zmechanizowanych /z 0,62 do 0,64/, a w dywizjach - czołgów, transporterów opancerzonych oraz bojowych wozów piechoty;

- sformowanie specjalnych śmigłowcowych oddziałów przeciwpancernych.

Kierunek techniczny przewiduje forsowne przebrojenie związków i oddziałów sił lądowych w sprzęt nowoczesny i perspektywiczny.

Na posiedzeniu Komisji Planowania Jądrowego NATO /14-15. 06.1976 r./ osiągnięto porozumienie w sprawie zamiany w najbliższych latach w siłach zbrojnych państw NATO pocisków rakietowych "Pershing-1A" na system "Pershing-2" oraz przebrojenia wszystkich dywizjonów "Sergeant" i "Honest John" w system "Lance". Równocześnie będą kontynuowane prace nad środkami przenoszenia broni jądrowej małej mocy oraz nad zwiększeniem celności ognia.

W ciągu 5 lat zakończy się modernizacja parku czołgowego, wzrośnie liczba podstawowych rodzajów uzbrojenia i sprzętu.

W wyniku realizacji planów rozwoju sił lądowych, ich sumaryczny potencjał bojowy zwiększy się o 11 %, co będzie odpowiadać sformowaniu dziesięciu amerykańskich dywizji zmechanizowanych. Równocześnie wzrosną w przeliczeniu na jednego człowieka możliwości obronne, moc silników, oraz zapas przebiegu.

238-
256

Programy rozwoju sił lądowych na najbliższe 5 lat przewidują w głównych państwach NATO następujące przedsięwzięcia:

Stany Zjednoczone. Jednocześnie z utworzeniem trzech nowych dywizji, które zostały sformowane kosztem zmniejszenia stanu liczebnego organów dowodzenia i pododdziałów zabezpieczenia tyłowego, dowództwo amerykańskie zamierza:

- wprowadzić do uzbrojenia sił lądowych nowe wzory sprzętu o nazwie "duża piątka": czołg bojowy XMI, nowy bojowy wóz piechoty, przeciwlotniczy system SAM-D", śmigłowiec wsparcia ogniowego oraz wielozadaniowy śmigłowiec ogólnego przeznaczenia;

- znacznie zwiększyć gotowość bojową i mobilizacyjną rezerw; dlatego też rezerwy przenieść na etaty wojsk regularnych, a poszczególne oddziały i pododdziały rezerwy przydzielić do dywizji armii regularnej;

- dwukrotnie skrócić z 12 do 6 dni czas przerzutu dywizji sił lądowych ze Stanów Zjednoczonych do Europy, poprzez znaczne zwiększenie możliwości wojskowego lotnictwa transportowego;

- w dalszym ciągu zwiększać kontyngenty wojsk amerykańskich, w celu zapoznania się z warunkami europejskiego teatru wojny; w tym celu w sierpniu br. została przerzucona po raz pierwszy do RFN 101 dywizja kawalerii powietrznej, dzięki czemu wojska amerykańskie zapoznają się z warunkami prowadzenia działań bojowych na kierunku PGA;

- wzmocnić wojska podwójnego bazowania;

- znacznie zwiększyć możliwości obrony przeciwpancernej wojsk: do 5 i 7 KA wprowadzić po jednym batalionie śmigłowców przeciwpancernych /po 63 śmigłowce/, do dywizji po 2 kompanie /po 42 śmigłowce/i do pułku ppanc kawalerii powietrznej po kompanii /21 śmigłowców przeciwpancernych/. W sumie do sił lądowych

929
257

Stanów Zjednoczonych w Europie wprowadzi się 336 śmigłowców przeciwpancernych.

Republika Federalna Niemiec. Na bazie istniejących trzech korpusów armijnych i sześciu okręgów wojskowych zamierza się sformować trzy główne dowództwa oraz dowództwo "Szlezwik-Holsztyn".

Siły lądowe będą liczyły 11 dywizji /obecnie - 12/.

Sztab 1 dywizji powietrznodesantowej zostanie rozwiązany, a jej brygady wejdą w skład głównych dowództw jako samodzielne.

W składzie każdego głównego dowództwa zostanie dodatkowo sformowany jeden pułk przeciwpancerny śmigłowców /50 śmigłowców uzbrojonych w ppk "Hot" w każdym/ oraz jeden pułk przeciwlotniczy uzbrojony w samobieżne wyrzutnie przeciwlotniczych pocisków rakietowych "Roland".

Do wszystkich brygad w dywizjach planuje się wprowadzić nową strukturę organizacyjną. Obecnie poddaje się próbom pięć brygad o nowej organizacji /2 i 5 BPZmot oraz 20,28 i 34 BPanc/. W dywizjach, na miejsce istniejących batalionów rozpoznawczych mają być sformowane pułki rozpoznawcze. W rezultacie w dywizjach pancernych będzie po 10 batalionów czołgów liczących 330 czołgów /obecnie jest 5 batalionów - 298 czołgów/. W dywizjach piechoty zmotoryzowanej będzie po 9 batalionów czołgów - 297 czołgów /obecnie 4 bataliony - 244 czołgi/.

Planowane jest przebrojenie samodzielnych dywizjonów rakietowych "Sergeant" w pociski "Lance". W sumie mają być utworzone trzy tego rodzaju dywizjony /18 wyrzutni/.

W siłach lądowych będzie ponad 3 300 czołgów, przy czym zostanie wprowadzonych ponad 400 nowych czołgów "Leopard-2". Planowane jest również znaczne zwiększenie liczby przeciwpancernych pocisków kierowanych. W 1981 roku w uzbrojeniu sił lądowych będzie ponad 2 000 wyrzutni ppk.

240-
258

Wielka Brytania. W siłach lądowych tego kraju planowana jest reorganizacja czterech dywizji/DP-1, DPZmot - 1, DPanc - 2/ według nowych etatów dywizji pancernej wraz z likwidacją szczebla brygadowego; sformowanie dywizji artylerii oraz samodzielnej grupy piechoty. Wszystkie te związki będą wchodziły w skład Brytyjskiej Armii Renu na terytorium RFN.

W składzie każdej dywizji pancernej będą znajdowały się dwa pułki czołgów, trzy bataliony piechoty zmot., dwa pułki artylerii, pułk rozpoznawczy, pułk lotnictwa sił lądowych oraz pułk inżynieryjny.

W skład dywizji artylerii będzie wchodzić pięć pułków: rakietowy /12 wyrzutni "Lance"/, ogólnego wsparcia artyleryjskiego, lekkiej artylerii przeciwlotniczej /dwa pułki/ oraz pomiarowego rozpoznania artyleryjskiego.

Planowana jest zamiana pocisków rakietowych "Honest John" na amerykańskie "Lance" /12 wyrzutni/. Do uzbrojenia pułków artylerii będą wchodzić nowe haubice 155 mm /wspólna konstrukcja Wielkiej Brytanii, RFN i Włoch/.

Francja. Plan reorganizacji sił lądowych Francji przewiduje zmiany do 1981 r. W miejsce dziewięciu dywizji /DZ-5, DP-3, DPD-1/ powstanie - szesnaście /DPanc - 8, DP-7, DPD-1/. Dodatkowe dywizje zostaną sformowane kosztem samodzielnych pułków wojsk terytorialnych. W dywizjach zostanie zlikwidowany szczebel brygadowy.

Planowane jest formowanie nowych pułków pocisków rakietowych "Pluton" - Ogólna liczba wyrzutni tych pocisków w siłach lądowych będzie wynosić - 30.

O 20 % wzrośnie liczba średnich czołgów AMX-63. Czołgi lekkie AMX-51 zostaną zastąpione samochodami pancernymi.

244-
258

Do uzbrojenia oddziałów artylerii wejdą nowe 155 mm działa samobieżne o zwiększonej szybkostrzelności oraz wielolufowe wyrzutnie raketowe.

Możliwości przeciwpancerne wojsk lądowych zwiększa się o 1,5-2 razy, dzięki wprowadzeniu do uzbrojenia nowych ppk "Milan" oraz "HOT".

Rozwój sił powietrznych w latach 1977-1982 będzie realizowany poprzez dalsze doskonalenie struktury organizacyjnej, stopniową zamianę przestarzałego sprzętu lotniczego na bardziej udoskonalony oraz automatyzację procesów kierowania lotnictwem taktycznym.

Zmian w składzie ilościowym lotnictwa taktycznego, z wyjątkiem Stanów Zjednoczonych, nie przewiduje się. Ogólna liczba samolotów w Stanach Zjednoczonych zwiększy się o ponad 300.

Do uzbrojenia sił powietrznych państw NATO w celu zamiany przestarzałego sprzętu planowane jest wprowadzenie ponad 1 300 nowych samolotów bojowych, co wyniesie ponad 30 % parku samolotowego.

Siły powietrzne Stanów Zjednoczonych otrzymają z tego ponad 860 samolotów, Wielkiej Brytanii - około 50, RFN - ponad 130, Włoch - 90, Grecji - 100 oraz Francji - ponad 100. Na samolotach tych będą zamontowane kierowane i niekierowane środki rażenia o podwyższonej skuteczności oraz aparatura do prowadzenia wojny radioelektronicznej.

W wojskach OPK dowództwo NATO zamierza przebroić dwadzieścia dywizjonów "Hawk" w "udoskonalone rakiety HAWK", wprowadzić nowe samoloty myśliwskie F-104S do sił powietrznych Turcji, a "Mirage" F-1 - do sił powietrznych Grecji. Ma być również kontynuowana zamiana samolotów myśliwskich "Lightning" na "Phantom" w siłach powietrznych Wielkiej Brytanii.

Rozwój sił morskich państw NATO zmierza w kierunku doskonalenia ich struktury organizacyjnej, jakościowej modernizacji floty

242
260

i parku samolotowego oraz opracowania i wprowadzenia nowych wzorów uzbrojenia i środków technicznych w celu zwiększenia możliwości bojowych floty.

W ciągu 5 lat w skład sił morskich wejdzie 120 nowych okrętów bojowych i kutrów, w tym: jeden wielozadaniowy lotniskowiec atomowy, ponad 30 okrętów rakietowych, około 40 okrętów podwodnych o napędzie atomowym i klasycznym, pięć uniwersalnych okrętów desantowych oraz do 40 kutrów rakietowych.

Planowane jest wprowadzenie do uzbrojenia pocisków rakietowych "Harpoon" do zwalczania okrętów, których wyrzutnie będą zamontowane na okrętach podwodnych i nawodnych oraz na samolotach.

Lotnictwo sił morskich Stanów Zjednoczonych zostanie wyposażone w samoloty F-14 "Tomcat" /około 200 samolotów/ oraz S-3A "Viking" /do 120 samolotów/, a do uzbrojenia lotnictwa sił morskich RFN wejdzie 50 samolotów MRCA.

W znacznym stopniu zostanie zmodernizowany park lotnictwa szturmowego i myśliwskiego piechoty morskiej; możliwe jest wejście do uzbrojenia nowego ciężkiego śmigłowca transportowo-desantowego CH-53E.

W sumie realizacja przedsięwzięć zaplanowanych przez dowództwo NATO w zakresie rozwoju sił zbrojnych znacznie zwiększy ich możliwości bojowe.

W wyniku realizacji przygotowań wojennych aktualnie pakt NATO dysponuje:

- rozwiniętym potencjałem wojskowo-ekonomicznym i wojskowo-technicznym, który gwarantuje opracowanie i produkcję wszystkich nowoczesnych środków walki;
- potężnym arsenałem broni jądrowej /ponad 8 000 pocisków jądrowych i ponad 2 500 różnego rodzaju środków przenoszenia broni jądrowej w siłach lądowych, powietrznych i morskich/. Środki strategiczne i operacyjno-taktyczne znajdują się w wysokim stopniu goto-

243-
261

wości do wykonania niespodziewanego uderzenia jądrowego;

- stosunkowo dużymi zgrupowaniami sił lądowych, powietrznych i morskich na europejskim TW, które znajdują się w wysokim stopniu gotowości bojowej;

- stworzonym w odpowiednim czasie systemem dowodzenia wyposażonym w nowoczesne środki automatyzacji i łączności, zdolnym zabezpieczyć ciągle dowodzenie siłami zbrojnymi zarówno w okresie pokoju, jak i w czasie wojny;

- przygotowanymi teatrami działań wojennych oraz zgromadzonymi na nich zapasami środków materiałowych, które według obliczeń dowództwa NATO powinny zabezpieczyć pomyślne przeprowadzenie pierwszych operacji wojennych.

Wszystko to świadczy o tym, że agresywny pakt NATO jest dla nas silnym przeciwnikiem, a kontynent europejski tak jak i poprzednio pozostaje główną areną walki wojskowo-politycznej z jednej strony imperialistycznego paktu NATO, a z drugiej - Układu Warszawskiego. Dlatego też zobowiązani jesteśmy głębiej studiować i analizować działalność potencjalnego przeciwnika, aby na czas wykrywać jego zamiary oraz zapewnić utrzymanie sił zbrojnych Układu Warszawskiego w stanie wysokiej gotowości bojowej.

Uwaga: Niektóre liczby podano w zaokrągleniu.

262

Wydrukowano w 1 egz.

Wykonał: A.K. por.

Druk: JO Dn. 24.11.76 r.

Nr ks. masz. Pf-874/W